

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κοιτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ «Οἱ συγκρητιστικὲς στρεβλώσεις δὲν ἀποτελοῦν διπλωματικὲς ἀβρότητες»

Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἄρα γε εἶναι «αἰχμαλωσία» καὶ «προῖδον διπλωματίας», ἢ ἀποτελεῖ «ἐκκλησιολογικὴ κακοδοξία» καὶ «νόσον πρὸς θάνατον»;

Τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ ἔτους 2019, Χάριτι Θεοῦ, εἶχαμε ἐκφωνήσει, Συνοδικῇ ἀναθέσει, Ὀμιλίαν, ἡ ὁποία ἐν συνεχείᾳ ἐδημοσιεύθη μὲ τίτλον: «1919-2019: Ἐκατὸ ἔτη μιᾶς ἀντορθοδόξου πορείας - Ἡ καθοριστικὴ συμβολὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐπισήμου Ἐκκλησίας στὴν θεμελίωσι καὶ ἐξέλιξι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως». ¹

Στὸ **Κεφάλαιο Α΄**, ἀντιμετωπίσαμε καὶ ἀπαντήσαμε τεκμηριωμένα στὸ ἐρώτημα: «“Αἰχμαλωσία” ἢ “Νόσος” ὁ Οἰκουμενισμός;».

Τότε, ὑπεστηρίξαμε, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ὅπως ὑποστηρίζεται ἐπιπολαίως καὶ ἐπανειλημμένως, ² ἀλλὰ

«νοσεῖ βαρύτερα»· «ἄλλο εἶναι ἡ αἰχμαλωσία –καὶ μάλιστα ἡ ἀκούσιος· καὶ ἄλλο ἡ νόσος –καὶ μάλιστα ἡ ἐκούσιος. Τὸ Φανάρι δὲν αἰχμαλωτίσθηκε παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ στὸν Οἰκουμενισμό· τὸ Φανάρι ἐνόσησε ἐθελουσίως τὴν βαρύτερην νόσον τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ». ¹

Κορυφαῖοι σύγχρονοι Οἰκουμενισταί, ὁμολογοῦν καὶ ὑποστηρίζουν καὶ καυχῶνται, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἐργάσθηκε ἐξ ἀρχῆς **συνειδητά,**

«γιά τὴν διάδοση τῆς οἰκουμενικῆς ιδέας, τὴν γένεση τῆς σύγχρονης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καί, ἀργότερα

τὴν δημιουργία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν θεσμικὴ ἔκφραση τῆς Κινήσεως αὐτῆς».³

Τὸ 2002, οἱ Οἰκουμενισταὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, «ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1902 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄», ἐξήρασαν μὲ εἰδικὸ «Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο» (Σαμπεζὺ Γενεύης, 15-16.11.2002), τὴν πρωτοποριακὴ καὶ

«καθοριστικὴ συμβολὴ τῶν Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων (1902, 1904, 1920)» «διὰ τὴν γέννησιν τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως»,

ὑπεγράμμισαν δὲ μὲ ἔμφασι, ὅτι εἰδικὰ ἡ *Ἐγκύκλιος τοῦ 1902:*

«ὀπῆρξε ἡ καταστατικὴ ἀρχὴ τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν» καὶ «ἐνέπνευσε τὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ ὁποία δικαίως θεωρεῖται ἡ ἐπίσημη ὀρθόδοξη πρόταση γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση».⁴

* * *

Τέσσερις μῆνες μετὰ τὶς ὑποστηρικθεῖσες αὐτὲς θέσεις μας, τὴν **5.7.2019**, ἐδημοσιεύθη ἓνα σύντομο μὲν, ἀλλὰ περιεκτικὸ καὶ ἀκριβολόγο ἄρθρον τοῦ **Θεολόγου κ. Β. Χαραλάμπους**, μὲ τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλον: *«Αἱ κακόδοξοι ἐκκλησιολογικαὶ στρεβλώσεις δὲν εἶναι προϊόντα διπλωματίας»*.⁵

Τὸ ἄρθρον αὐτό, τοῦ **κ.Β.Χ.**, τὸ ὁποῖο ἐν συνεχείᾳ δημοσιεύομε, εἶναι ἐξόχως σημαντικὸ καὶ ἐπίκαιρο, διότι ἀναιρεῖ λίαν εὐστόχως τὴν πλάνην, ὅτι ἡ *«αἰχμαλωσία»* τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἐπισήμων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, εἶναι *«προῖον διπλωματικῆς ἀβρότητας»*, μία δῆθεν *«διπλωματικὴ ἔκφραση»*.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, τοῦ **κ.Β.Χ.**, ὑπογραμμίζεται ἐμφαντικώτερον, διότι καὶ μὲ τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ στὴν αὐτοαποκληθεῖσαν *«Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον»* (Κρήτη, 2016), ἀναδεικνύεται ὅτι ὄντως ὁ *Οἰκουμενισμὸς* εἶναι *«νόσος πρὸς θάνατον»*, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἀπὸ γραφίδα συμματασχόντος ἱεράρχου ὁμολογεῖται ἐπισήμως, ὅτι

«πολλοὶ Προκαθήμενοι, ποὺ παρευρέθησαν στὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης, καὶ οἱ περισσότεροι Ἱεράρχες, ἀποδέχονται ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἔχουν Ἀποστολικὴ Δια-

δοχή και τελούν Μυστήρια· ἀκόμη αὐτὸ τὸ ὑποστηρίζουν τοὺλάχιστον καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγλικανούς...».⁶

Ἐν κατακλείδι, θὰ πρέπει νὰ παύσῃ ὑποστηριζομένη ἡ **κακόδοξος** ἄποψις περὶ δῆθεν **«αἰχμαλωσίας»** τῶν ἐξ ὀρθοδόξων **Οἰκουμενιστῶν** στὸν ἐκκλησιοκτόνο **Συγκρητισμό**, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς καὶ ἡ σύμπασα ἀνά τὴν Οἰκουμένην **ἐπίσημος Ὁρθοδοξία**,

«ἄλλαξε πορεία· ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ 20οῦ αἰῶνος μέχρι καὶ σήμερα, στὶς πρώτες δεκαετίες τῆς τρίτης χιλιετίας, γνωρίζει καὶ ζεῖ μέσα σὲ μία χειρότερη αἰχμαλωσία [ἀπὸ τοὺς Τούρκους], στὴν αἰχμαλωσία τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».⁷

† ὁ Ὡ. κ' Φ. Κ.

1.8.2021 ἐκ. ἡμ.

† Ἀρχὴ Νησετίας

* * *

Αἱ κακόδοξοι ἐκκλησιολογικαὶ στρεβλώσεις δὲν εἶναι προϊόντα διπλωματίας

Ποιά ἀπὸ τὶς ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις-στρεβλώσεις ἀπὸ τὴ **Δήλωση τοῦ Τορόντο**, πὺ παρεισέφεραν, ὡς μὴ ὄφειλαν, στὴν **Σύνοδο τῆς Κρήτης**, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς **προϊὸν διπλωματικῆς ἀβρότητας**;

• **Ὅταν** μία **κακοδοξία** τὴν «ὑποβιβάζεις» σὲ **προϊὸν διπλωματίας**, κατ' οὐσίαν **τῆς ἀφαιρεῖς τὸ στοιχεῖο τῆς πλάνης**.

Δὲν οἰκοδομεῖται τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὶς **συγκρητιστικὲς στρεβλώσεις**.

Τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ οἰκοδομηθεῖ ἀπὸ τὶς πνευματικὲς σχέσεις πὺ εἰσέρχονται οἱ **ἐκκλησίες-μέλη** τοῦ καλουμένου **Π.Σ.Ε.** **Αὐτὴ** ἡ κακοδοξία ἀποτελεῖ **βλασφημία** καὶ ὄχι **διπλωματικὴ ἀβρότητα**.

Δὲν προμαχεῖ κανεὶς τῆς Ὁρθοδοξίας χαρακτηρίζοντας τὴν **κακοδοξία** ὡς **διπλωματικὴ ἀβρότητα**. **Μποροῦμε** νὰ ὀμιλοῦμε γιὰ πνευματικὲς σχέσεις μὲ τὶς αἰρετικὲς κοινότητες καὶ ὀμάδες μέλη τοῦ **Π.Σ.Ε.**;

Ὁ ἀντιλαμβανόμενος τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν Παῦλειο προικῶ ἐκφραση, ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸ μέγεθος τῆς **κακοδοξίας** νὰ **προβάλλει** κανεὶς, ὅτι

οικοδομεῖται τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὶς πνευματικὲς σχέσεις πού εισέρχονται οἱ ἐκκλησίες-μέλη τοῦ καλούμενου Π.Σ.Ε.

Μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἔκφραση διπλωματικῆς ἀβρότητας, ἡ **κακόδοξη ἐκκλησιολογικὴ στρέβλωση** πού θέλει τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ νὰ οικοδομεῖται ἀπὸ τὶς πνευματικὲς σχέσεις πού εισέρχονται οἱ ἐκκλησίες-μέλη τοῦ καλούμενου Π.Σ.Ε.;

Ἄπὸ τὶς πνευματικὲς σχέσεις μὲ αἰρετικὲς κοινότητες καὶ ὁμάδες *οἰκοδομεῖται τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ*; **Ἄ**παγε τῆς βλασφημίας.

Προμαχεῖ κανεὶς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑποβιάζοντας μία **κακόδοξη ἐκκλησιολογικὴ στρέβλωση** σὲ ἔκφραση διπλωματικῆς ἀβρότητας; **Μ**ὲ τὶς αἰρετικὲς κοινότητες θὰ οἰκοδομηθεῖ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ;

Ἦ Χριστὸς «ἔδωκε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς δὲ Προφήτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ Ποιμένας καὶ Διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. δ' 11-12). **Ἀ**ὐτὰ ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολή του. **Ἄ**ν συμπεριέλαβε καὶ τὶς αἰρετικὲς κοινότητες ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. **«**Τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Προφήτας, τοὺς Εὐαγγελιστάς, τοὺς Ποιμένας καὶ Διδασκάλους, (ἔδωκε ὁ Χριστὸς) πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Εἶναι διπλωματικὴ ἔκφραση ἢ ἀναφορὰ πού τονίζει, ὅτι «οἱ ἐκκλησίες-μέλη εισέρχονται σὲ πνευματικὲς σχέσεις, γιὰ νὰ οἰκοδομηθεῖ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀνακαινισθεῖ ἡ ζωὴ τῶν ἐκκλησιῶν»;⁸

Εἶναι δυνατὸ νὰ προβάλλεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι, «ἀπὸ τὶς πνευματικὲς σχέσεις μὲ τὶς αἰρετικὲς κοινότητες καὶ ὁμάδες τοῦ καλούμενου Π.Σ.Ε. θὰ ἀνακαινισθεῖ ἡ ζωὴ τῶν ἐκκλησιῶν»;

Μποροῦμε ἐπίσης, ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, νὰ ἀναγνωρίσουμε *στοιχεῖα ἀληθοῦς ἐκκλησίας* σὲ αἰρετικὲς κοινότητες καὶ ὁμάδες;

Ἀποτελεῖ ἡ **κακόδοξη** τούτη ἀναγνώριση *προϊὸν διπλωματικῆς ἀβρότητας*; **Μ**εγάλῃ **ἐκκλησιολογικῇ σύγχυσι** προκαλεῖ ἡ στρέβλωση τούτη.

Ἀποτελεῖ *προϊὸν διπλωματικῆς ἀβρότητας* ἢ «παραδοχὴ» στὰ πλαίσια τοῦ Π.Σ.Ε., ὅτι «τὸ νὰ ἀποτελεῖ κάποιος μέλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι πιὸ περιεκτικὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἀποτελεῖ μέλος τῆς ἴδιας του τῆς ἐκκλησίας»;⁸

Όταν τὸ παραδεχόμαστε αὐτὸ στὰ πλαίσια τοῦ Π.Σ.Ε., ἔχει τὴν ἔννοια τῆς παραδοχῆς, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς *διπλωματικὴ ἔκφραση ἢ κακὸδοξή* τούτη «παραδοχή»;

Ποιά ἀπὸ τίς «ἐκκλησιολογικὲς» αὐτὲς προϋποθέσεις-στρεβλώσεις ἀπὸ τὴ *Δήλωση τοῦ Τορόντο*, πὺν παρεισέφεραν, ὡς μὴ ὄφειλαν, στὴ *Σύνοδο τῆς Κρήτης*, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς *προϊὸν διπλωματικῆς ἀβρότητας*;

Δὲν ἀποτελοῦν οἱ *κακὸδοξες ἐκκλησιολογικὲς στρεβλώσεις* *προϊόντα διπλωματικῆς ἀβρότητας [καὶ ἀκουσίας αἰχμαλωσίας]*.

1. Βλ. <https://www.imoph.org/pdfs/2019/03/28/20190328aOmlia+MhtropolKyrOrthod19.pdf>

2. **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, «*Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις. Νέα ἀνοίγματα στὸ Βατικανὸ καὶ στοὺς Προτεστάντες. Φανάρι καὶ Ἀθήνα ἀντίπαλοι καὶ συνοδοιπόροι*», περιοδ. «**Θεοδρομία**», Ἀπρίλιος -Ἰούνιος 2003, σελ. 284 καὶ 288. **Τοῦ Αὐτοῦ**, «*Ἡ Κωνσταντινούπολη τῶν Οἰκουμενιστῶν δημιουργεῖ σχίσματα – Μετὰ τὸ Ἡμερολογιακὸ ἔρχεται τὸ Οὐκρανικόν*», περιοδ. «**Θεοδρομία**», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2018, σελ. 379 καὶ 385.

3. **Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτση**, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν ἴδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, σελ. 193, ἐκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1988.

4. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθμ. 615/30.11.2002, σελ. 7-15: «*Ἐπιστημονικὸ Σύμπόσιο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 2002 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄*».

5. Ἐφημ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθμ. 2.266/5.7.2019, σελ. 1 καὶ 4.

6. Περιοδ. «**Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση**», Ναυπάκτου, ἀριθμ. 277/Αὐγούστος 2019, σελ. 12.

7. **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, «*Θλιβερὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία δύο δεκαετιῶν*», βλ. <https://katanixi.gr/oikoumenismos/p-theodoros-zisis-thliveri-ekklisiasti/>.

8. **Στυλιανοῦ Χ. Τσομπανίδη**, «*Ἡ συμβολὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ θεολογίας στὸ Παγκόσμιο Συμβόλιο Ἐκκλησιῶν*».